

Dream land – Vysněná země

1 Intro

Představa této práce vznikla již před lety. Začalo to jakousi posedlostí symbolem meče. Pokresloval jsem tehdy jednoduchými křížky celé strany sešitu a skicáku. Okouzloval mě vznikající chaos a vrstvení, které vytvářelo hmotnější siluety a hloubku pomyslného prostředí. Občas to trvalo, dokud se celá stránka neobarvila na černo. Cítil jsem v tom jakési důležité téma, ale tehdy jsem si to nebyl schopný nijak vyložit a tak to zůstalo u pouhých formálních skic. Plynutím času, sebeanalýzou a pod vlivem životních zkušeností jsem se k tématu po 8 letech vrátil. Nyní pro mě nabylo mnohem jasnější podobu.

Dlouhodobě jsem se zabýval především figurální tvorbou. Jsem přesvědčen, že prostřednictvím figury mohu velmi přesně vyjádřit jakékoliv nápady či pocity. V tomto případě však částečně opouštím zmíněnou tendenci, i kvůli rozsáhlosti tématu. Píši “částečně”, jelikož pořád je práce s figurou spojená. To, co ji tvoří, není mnou vytvořený prvek, ale lidé, kteří se do instalace zapojují svým tělem a pohybem. Soustředím se nikoliv na figuru a obraz člověka jako takový, ale na výsledek jeho přítomnosti a činu v určitém prostředí.

2

Až na malé detaily je celá práce udělaná ze dřeva. Každý z prvků je dřevem v různých jeho podobách – papír, uhlí, dřevo jako takové, surové a strojově opracované (latě, prkna).

Přenáším diváka do interaktivního prostoru, který je zcela odlišný od okolí. Instalace představuje alegorii k dějinám světa (lidstva), kde se prostředí stává plátnem, na které lidé budou moci kreslit, psát, zanechávat stopy. Tím se formuje vlastní příběh každého diváka zvlášť, který se, ať už záměrně nebo ne, časem spojí dohromady s ostatními a vytvoří tak společný příběh.

Divák vchází průchodem do prostoru s vyvýšenou dřevěnou podlahou, cítí vůni spáleného dřeva. Zdi z obou stran prostoru se skládají z kraftového papíru vrstveného přes sebe na upevňovacím systému z latí. Pravá zeď je vybudovaná ručně, abych se vyhnul rušivým prvkům, jako je dřež a zároveň také slouží pro zakrytí technických momentů instalace. Naproti oknu uprostřed místnosti ve výši

očí levitují dřevěné objekty (meče), jsou spálené. Díky kladkovému systému protivah, který je schován za umělou zdí, se každý z objektů vrátí na své místo pokaždé, když se za něj zatáhne. Meče jsou totiž předurčené a speciálně připravené tak, aby fungovaly jako uhel na kreslení. Jsou to nástroje pro vybídnutí diváka k vytvoření společného díla. Nemusí to být jasné a zřetelné hned, tím pádem každý účastník musí být zvědavý a nebojácný, aby se do projektu zapojil.

3

V této instalaci bych rád udržel co nejmenší pestrost materiálů a efektů, aby maximální pozornost dopadala na atmosféru a interaktivní složku díla.

Každý ochotný se může podílet na vytváření prostoru podle svých představ. Nebudou v tom ale sami, jako při stavbě Babylonské věže – kde se každý podílí na společném díle, bez toho, aby měl nějaký společný plán a je schopný na ostatní spíš jen reagovat. Podle mě podobným způsobem funguje společnost, vnímám ji jako nekonečný chaos, který se neustále pokouší o řád.

Tímto způsobem vlastně přenáším chaotické kresby zmíněné na začátku na jinou úroveň. Zapojení lidí přidává do práce mnohem víc chaosu, náhody a živočišné energie. Najednou meče se přenáší z kresby ven a stávají se nástrojem pro její vytváření. Vznikají nové vazby a konotace, ale základ zůstává stejný: vrstvení, chaos, růst. Jako důležitou součást také vnímám absenci jakékoliv instrukce, jelikož nikdo z nás nedostává instrukce k životu. Často jedinou cestou k tomu, aby se něco vůbec stalo, je iniciativa a odvaha – dostaneš tolik, kolik zvládneš vzít.

Stejně tak, svérázným “sítem” slouží materiál mečů – každý ochotný se zapojit si bude muset ušpinit ruce. Také je to jedna z rolí systému protivah, který ztěžuje ovládání zdánlivě lehkých dřevěných mečů.

Vrstvený papír v mé práci má roli času, každá vrstva může naznačovat plynutí dnů, roků, staletí. Slouží povrchem pro záznam lidského činu, stejně tak jako reálný svět, ve kterém mnohé stopy mohou setrvávat tisíce let, ale většina rychle zmizí, nebo se mísí do neurčité hmoty s druhými. Na každém z nich se bude odehrávat děj, který je zcela určován participujícími lidmi.

Není příliš složité spojit si spálené struktury s výsledkem válečného konfliktu a z velké části se tato práce zabývá tématem války a její vlivem na lidstvo. Můj projekt by měl fungovat jako alegorie dějin, kde se střetávají síly a zájmy různých velmocí a skupin, které se mohou vypořádat jak konfliktem, tak spoluprací. A ve výsledku výrazně ovlivňují nit ubírání vědy, technologie, filozofie atd. A to jak v minulosti, tak v současném světě.

Název *Dream land* odráží ideální a často utopické představy o světě v různých kulturách. Je o touze člověka vymýšlet a věřit něčemu, co se s realitou často rozchází, občas i dost razantně. O touze vytvořit něco skvělého, aniž bychom ten proces zcela mohli ovládnout. O nejistotě zítřejšího dne a snaze o nedosažitelné.

Je to také o ničivé a nezastavitelné síle války, ale zároveň je to o schopnosti člověka přežít a nehlédě na nic, rozvíjet se, tvořit, odbudovavat a užívat si to co pořád má. Dřevěné meče pro mě jsou také nepřetržitě spojeny s hrou, dětstvím, přáteli a radostí. Je to o schopnosti řemesla a umění ustát při jakýchkoliv podmínkách.

Každý meč v instalaci byl ručně vyroben a opracován, věřím, že věnovaná peče se propíše do projektu. Zároveň většina z nich nemá náhodné tvary a jsou silně inspirována realnými příklady z různých historických období a kultur. Jelikož ta tíha k zbraním, brnění, středověké architektuře a řemeslu mě provází celý život.

Seznam literatury:

Dominique Barthélemy: “Рыцарство от древней Германии до Франции XII века”

Valerii Markus: “Stopy na cestě”

Ian Vernon Hogg: “Slovník Bítv”

Josef Koudelka: “Invasion 68:Prague”

Odate Toshio: “Japanese Woodworking Tools: Their Tradition, Spirit and Use”

Seznam umělců:

Ernst Barlach.

Ivan Meštrovič.

Taku Obata.

Antoine Burdelle.

Tom Sachs.